

noget Skærbrædt i, hvad jeg vilde kalde sidste eller ialtfald illoyale Fortolkninger af den midlertidige.

Formanden (Krabbe): Da Spørgsmaalet om Opfattelsen af den midlertidige Bevillingslov kan være et berettiget Moment ved Afgjørelsen af Afstemningsmaaden over Finantslovsforslaget, vil jeg ikke benegte Berettigelsen af at drøfte dette Spørgsmaal her; men jeg maa dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det Sted, hvor dette Spørgsmaal var til direkte Forhandling, var ved Behandlingen af den midlertidige Finantslov, og at denne vel ikke uberettiget, men dog kun indirekte er Gjenstand for Forhandling her, saa at jeg skulde henstille til ærede Medlemmer at begrænse Forhandlingerne om dette Spørgsmaal saaledes, som deres gode Takt og Skjøn maatte tilfige dem.

Bøjsen: Jeg har ganske den samme Opfattelse som den høitærede Formand, men naar jeg har ønsket at tage Ordet, er det netop, fordi der under denne Finantslovs Behandling er fremkommet Udtalelser fra forskjellige Sider, som jeg maatte opfatte som, jeg vil ikke sige Opfordringer, men Opfattelser fra visse Sider af Indholdet af den midlertidige Finantslov, som jeg synes vare i den Grad stridende imod den virkelig berettigede, at jeg dert saae en Anledning og Berettigelse til at drage den yderligere frem her i Salen.

Formanden (Krabbe): Jeg forstod ogsaa meget vel den ærede Talers Berettigelse og benægter den ikke. Til den Bemærkning, jeg fremfattede, vil jeg knytte den lille Bemærkning, at naar den ærede Taler brugte et stærkt karakteriserende Udtryk angaaende en vis Fremgangsmaade fra den høie Regerings Side, føler jeg mig overbevist om, at der bagved det ikke laa nogen Tilfjendegivelse af, at han mente, at en Fremgangsmaade, der kunde fortjene at betegnes ved en saadan Udtryksmaade, vilde blive brugt.

L. Jørgensen: Jeg ønsker at motivere min Afstemning over det foreliggende Finantslovsforslag, og jeg har, efter at have overværet Forhandlingerne i denne Sal i de to foregaaende Dage, følt det som en Forpligtelse ligeoverfor mig selv og ligeoverfor andre Forhold at udtale mig om min egen Stilling til Afstemningen. Jeg har den Opfattelse af den nuværende politiske Situation, at der ud af denne prædikes, at det gjaelder om, at hvis det danske Folkething ikke vil, saa skal det. Jeg siger ikke, at det er saaledes, jeg siger kun, at det forekommer mig, at der prædikes saaledes ud af den politiske Situation. Endvidere skal jeg sige, at jeg trænger til at udtale mig, fordi jeg hører til de bekymrede Folk og til de gammelbøgs Folk. Naar jeg har faaet

Sæde i dette Thing, saa er det ingenlunde, fordi jeg særlig skulde have Lyst dertil, eller fordi jeg særlig skulde mene, at jeg skulde være i Besiddelse af Gyver, som der her skulde være Brug for, men fordi jeg er en bekymret Mand. Det forekommer mig nemlig, som om vor politiske Udvikling var kommen til et Punkt, hvor det ser ud, som om Alt skulde staa stille, og jeg har, efter hvad jeg har hørt, ikke været istand til paa nogen Maade at kunne se, hvorledes man skulde kunne komme ud deraf, undtagen naar Regeringen vilde forandre sit Standpunkt og vilde indtage, som der er sagt af flere Medlemmer, et mæglende Sted. Jeg har hørt paa Talerne her i Thinget f. Ex. paa det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen), og jeg hørte, at der siden blev sagt, at hans Foredrag klart og godt havde gjengivet den politiske Stilling fra Høires Side; jeg fik nu ikke det Indtryk, jeg fik det Indtryk af, hvad han sagde, som Ordet siger: Herre Gud, det er godt at leve for den, der slipper at stræbe. Jeg kunde atfsaa ikke forstaa, at der var noget Klarende i hans Udtalelser. Endvidere hørte jeg Udtalelserne fra det ærede Medlem for Høstet (Sagb), men jeg kunde heller ikke forstaa, at der var noget Klarende i dem, det forekom mig tværtimod, at jeg ikke rigtig kunde blive alvorlig ved at høre hans tale. Jeg hørte endvidere Udtalelsen fra den høitærede Conseilspræsident, og jeg, som maatte er den ringeste af alle dem, der sidde i Rigsdagen, maa sige, at det var mig en Forngielse at høre den høitærede Conseilspræsident tale, for det Første, fordi han sagde, at han ikke vilde gyde Olie i Ilden, for det Andet, fordi han ikke vilde møde Haardt med Haardt i Debatten, og for det Tredie, fordi det forekom mig, at der var Alvor i hans Tale. Det var mig en Forngielse at høre, og just fordi jeg betragter mig som Regeringens politiske Modstander, er det mig en Glæde at kunne sige om ham: „Han stred imod, for han ei bedre vidste, han blev en Hædersmand indtil det Sidste.“ Jeg er fuldstændig enig i, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg), men, skjøndt jeg er enig i, hvad der af ham blev sagt om Venstres Forhold til Regeringen, saa vil jeg dog udtale min Opfattelse, for at man ikke skal mene, at jeg personlig er interesseret her. Vor nuværende politiske Situation voldes mig, som jeg før sagde, Bekymring, og jeg skal yderligere sige hvorfor. Fordi jeg er af de gammelbøgs Folk, fordi jeg til Dato har siddet stille i en Afkrog af Landet og havt den fulde Tro, at, hvad det navnlig gjaaldt om for os, det var at bevare vore Minder, og jeg synes, at mellem alle vore Minder er der intet, der straalere høiere i Danmark end Forholdet mellem Konge og Folk i fremfarne Tider. Dette velsignede Minde, vi have, har jeg siddet og gjemt i mit lille Hjem og har søgt at oplære Smaabørnene i, og for det